

Ο Ύμνος τῆς Ἀγάπης

Α' Ἐπιστολὴ Παύλου πρὸς Κορινθίους (ιβ' 27 - ιγ' 13)

Ἀδελφοὶ, ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους. Καὶ οὐκ μὲν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν. μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις; μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; μὴ πάντες διερμηνεύουσι; ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα· καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῶν δείκνυμι.

Ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἶμι. καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει τῇ ἀδικίᾳ, συγκαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλώσσαις, παύσονται· εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. ἐκ μέρους δὲ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται. ὅτε ἦμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνήρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου. βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην.

νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

Ερμηνεία

Αδέλφια μου, εσεῖς ὅλοι ἀποτελεῖτε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰσθε μέλη του, ὅπου ὁ καθένας ἔχει τὴ δική του θέση. Καὶ πρῶτα μὲν ἐτοποθέτησε ὁ Θεὸς τοὺς ἀποστόλους, σὲ δευτέρη θέση τοὺς προφήτες, σὲ τρίτη θέση οἱ διδάσκαλοι. Ἐπειτα ὁ Θεὸς ἄλλους ἐθεσε νὰ ποιοῦν θαύματα, ἄλλους θεραπείες, ἄλλους νὰ προστατεύουν τοὺς ἀδυναμοὺς καὶ ἀσθενεῖς, σὲ ἄλλους ἔδωσε χαρίσματα κυβερνήσεως καὶ σὲ ἄλλους χαρίσματα ξένων γλωσσῶν. Δὲν εἶναι ὅλοι ἀπόστολοι, οὔτε ὅλοι προφῆτες, οὔτε ὅλοι διδάσκαλοι. Δὲν εἶναι ὅλοι θαυματουργοί, οὔτε ὅλοι θεραπευτές, οὔτε ὅλοι ομιλοῦν καὶ διερμηνεύουν ξένες γλώσσες. Εσεῖς ἐπιδιώκετε μὲ ζήλο τα καλύτερα χαρίσματα, καὶ γιὰ τοῦτο τὸ λόγο σας δεικνύω μία οδὸ ἀνώτερη:

Εάν υποθέσουμε ότι ομιλώ τις γλώσσες των ανθρώπων, ακόμη και των αγγέλων, δεν έχω όμως αγάπη, οι λόγοι μου ακούονται ως χάλκινος κώδωνας ή αλαλαγμός κυμβάλου. Και εάν έχω το χάρισμα της προφητείας και κατέχω όλα τα μυστήρια του Θεού και όλη τη γνώση, και εάν ακόμη έχω όλη την πίστη, ώστε να μετακινώ όρη, δεν έχω όμως αγάπη, δεν είμαι τίποτε. Και εάν διαθέσω τα υπάρχοντά μου στους πτωχούς, και εάν παραδώσω το σώμα μου για να καώ, δεν έχω όμως αγάπη, δεν ωφελούμαι σε τίποτε από αυτές τις θυσίες.

Εκείνος ο οποίος αγαπάει είναι μακρόθυμος κι ανεκτικός, είναι καλωσυνάτος, ευργετικός και ωφέλιμος, δε ζηλοφθονεί, δεν υπερηφανεύεται, δεν φέρεται με αλαζονεία και προπέτεια, δεν πράττει άσχημα, δε ζητεί τα δικά του συμφέροντα, δε ερεθίζεται από θυμό και οργή, δε σκέπτεται ποτέ κακό κατά του πλησίον, ούτε λογαριάζει το κακό που έπαθε από αυτόν. Δεν χαίρεται όταν βλέπει να γίνεται αδικία, χαίρεται όμως όταν βλέπει την αλήθεια να επικρατεί. Η αγάπη τα πάντα ανέχεται, στα πάντα εμπιστεύεται, για πάντα ελπίζει, τα πάντα υπομένει.

Η αγάπη ποτέ δεν εκπίπτει αλλά μένει πάντοτε ισχυρή: τα χαρίσματα είτε είναι προφητείες θα καταργηθούν, είτε είναι ξένες γλώσσες θα παύσουν, είτε είναι γνώση θα καταργηθεί και αυτή. Διότι τώρα εν μέρει και όχι τέλεια γνωρίζουμε και προφητεύουμε, όταν όμως έλθει το τέλειον, τότε το μερικό και ατελές θα καταργηθεί. Όταν ήμουν νήπιο, ως νήπιο μιλούσα, ως νήπιο σκεπτόμουν, ως νήπιο συλλογιζόμουν. Όταν όμως έγινα άνδρας, κατήρησα πλέον εκείνα τα νηπιώδη. Διότι τώρα βλέπομε όπως σε ένα κάτοπτρο θαμπά και μας μένουν ανεξήγητα αινίγματα. Όταν όμως έλθει το τέλειο, θα ιδούμε φανερά και καθαρά, όπως πρόσωπο με πρόσωπο. Τώρα γνωρίζω μόνον ένα μέρος της αλήθειας, τότε όμως θα λάβω τόσο τέλεια γνώση, όσο με γνωρίζει ο Παντογνώστης.

Αυτά θα γίνουν, τώρα δε μένουν η πίστις, η ελπίς, η αγάπη, αυτά τα τρία: μεγαλύτερη δε από αυτά είναι η αγάπη.

+++

«Η συμπεριφορά τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἔχει μέσα του τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶναι χαρακτηριστικὰ ὑπέροχη. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀγαπᾷ, δὲ ζηλεύει, δὲ φουσκώνει ἀπὸ ἐγωισμό, δὲ θυμώνει, δὲ ζητεῖ τὸ δικό του συμφέρον, δὲ σκέπτεται κακὸ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀγάπη δὲν ξεπέφτει ποτέ, ἀλλὰ θὰ ἰσχύει πάντοτε. Ἡ ἀγάπη θὰ γεμίζει τὶς καρδιές ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποῦ τὴν παραδέχθηκαν καὶ τὴν ἐφάρμοσαν στὴ ζωὴ τους. Ἔτσι, ἡ μακαριότητα καὶ ἡ χαρὰ θὰ εἶναι τὰ σημάδια τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ μέσα στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες τῶν αἰώνων.» (ἀπὸ τὸ σχολικὸ ἐγχειρίδιο «Εὐαγγελικὲς Περικοπές» τοῦ Κωνσταντίνου Γρηγοριάδου, σελ. 201, Ἔκδοση 1989, ΟΕΔΒ, Ἀθήνα)

Ἔνα ἀπὸ τὰ πρὸ θαυμαστὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἶναι ἕνας ὑπέροχος ὕμνος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὴν ἀγάπη. Εἶναι ἕνα ἄριστο ποίημα. Περιέχει καταπληκτικὲς ἀλήθειες, ποῦ φωτίζουν καὶ ἐξυψώνουν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ἕνας ἄνθρωπος φωτισμένος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, μπορούσε νὰ γράψῃ ἕναν ὕμνο ποῦ περιέχει τέτοιες ἐξαισίες καὶ σημαντικὲς γιὰ τὴ ζωὴ μας ἀλήθειες. Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ ὑπογραμμίσουμε μόνο μερικὲς. Ἡ ἀγάπη εἶναι θεῖο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Θεὸς φανερώνει τὴν ἀγάπη Του, στέλνοντας στὸν κόσμον τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Χωρὶς λοιπὸν τὴν ἀγάπη, δὲν μπορούμε νὰ ζήσουμε, οὔτε νὰ ἐφαρμόσουμε καμία ἄλλη ἀρετὴ. Στὸς πρώτους στίχους τοῦ κειμένου ὁ Παῦλος, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, τονίζει ὅτι μπορεῖ κάποιος νὰ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα καὶ τὶς ἰκανότητες· ἂν ὁμως τοῦ λείπει ἡ ἀγάπη, τότε εἶναι ἕνα τίποτε!